

Alapítvány a magyar felsőoktatásért Szegedi kutatók támogatása

A Művelődési és Köznevelési Minisztérium hozta létre az Alapítványt a magyar felsőoktatásért és kutatásért című alapítványt, amely már nevében is elárulja célját. Az alapítvány induló tőkéje 300 millió forint, melynek hozamából évente átlagosan 100 millió forintot fordíthatnak támogatásra. A tavaly ősszel közzétett pályázat felhívására több mint 1300 pályázat érkezett, az igényelt összeg meghaladta a másfél milliárd forintot. A lehetőségeket sokszorosán felülmúló igény jelzi a felsőoktatás évtizedes finanszírozási hiányát. A rendelkezésre álló keret alapján 455 pályázatot fogadott el a kuratórium, közöttük 130 millió forintot osztanak szét. Az alábbiakban a szegedi felsőoktatási intézmények nyertes pályázóinak nevét, és az odaítélt összeget ezer forintokban olvashatják tudományágak szerint.

Társadalomtudományok: Sebe Jánosné Madácsy Piroska – 300, Latzkovits Miklós (JATE) – 154, Szőnyi György Endre (JATE) – 374, H. Tóth Tibor (JATE) – 100, Mikola Tibor (JATE) – 440, Sándor Klára (JATE) – 22, Koszta László (JATE) – 135, Balázs Mihály (JATE) – 500, Lázár István (JATE) – 200, Kordé Zoltán (JATE) – 60, Máté-Tóth András (JGYTF) – 55, Monok István (JATE) – 600, Kecskés Aranka (JATE) – 26, Veres József (JATE) – 100, Hajdú József (JATE) – 170, Blutman László (JATE) – 150, Besenyei Lajos (JATE) – 150.

Természettudományok: Szatmáry Károly (JATE) – 500, Vize László (JATE) – 500, Klebniczki József (JATE) – 500, Szendrei János (JGYTF) – 400, Benedict Mihály (JATE) – 500, Varsányi Zoltánné (JATE) – 65, Szederkényi Tibor (JATE) – 299, Mészáros Rezső (JATE) – 400, Makra László (JATE) – 300, Pitrik József (JGYTF) – 200, Maróty Péter (JATE) – 700, Nemcsók János (JATE) – 300, Ferenczy Lajos (JATE) – 1000, Erdélyi Lajos (JATE) – 400, Mécs Imre (JATE) – 500, Tóth Lajos, Varga Tamás (JATE) – 200, Burger Kálmán (JATE) – 800, Adamkovich István (JATE) – 140, Molnár Árpád (JATE) – 300, Kóbor Jenő (JGYTF) – 200, Király Zoltán (JGYTF) – 100, Notheisz Ferenc (JATE) – 80.

Orvostudományok: Benedek György (SZOTE) – 600, Meskó Eszter (JATE) – 250, Zallár Andor (SZOTE) – 1500, Telegdy Gyula (SZOTE) – 400, Szűcs Edit (SZOTE) – 107, Süveges Ildikó (SZOTE) – 350, Seres András (SZOTE) – 300, Selmeczi Béla (SZOTE) – 1000, Ratkay Imola (SZOTE) – 400, Nagy Zsolt (SZOTE) – 600, Molnár Péter (SZOTE) – 500, Mezey Géza (SZOTE) – 1000, Lelkes Zoltán (SZOTE) – 150, Lázár György (SZOTE) – 200, Kovács László (SZOTE) – 232, Keresztes Margit (SZOTE) – 600, Fazekas András (SZOTE) – 500, Prof. Czigner Jenő (SZOTE) – 600, ifj. Boros Mihály (SZOTE) – 200, Ábrahám Csongor (SZOTE) – 300, Alföldi Péter (SZOTE) – 150.

Agrártudományok: Nihalik Erzsébet (JATE) – 300.

P. Sz.

Juhász Gyula-díjasok

FOTÓ: SCHMIDT ANDREA

Szombaton, az MSZOSZ matinén adták át az idei Juhász Gyula-díjakat, melyet a szak-szervezeti mozgalomban hosszú ideje eredményesen tevékenykedők kaphatnak meg. Az idei díjazottak: Tóth László (a Gabonaforgalmi és Malomipari Szolgáltató Vállalat szb titkára),

dr. Cselőtei István (a kereskedelmi dolgozók szakszervezetének megyetitkára), Greskovics István (a kereskedelmi dolgozók szakszervezetének szb titkára), Vesmás Béláné (HVD SZ megyetitkára) és Csanádi József (a SECOTEX RT. szb titkára).

Kiállítás a Kass Galériában

Kass János és Szántó Tibor kiállítása nyílik a Kass Galériában (Vár u. 7.) ma délután fél 5 órakor, ahol a világirodalom százhusz ars poeticájához tervezett tipográfiai variációikat mutatják be. A tárlatot dr. Trogmayer Ottó múzeumigazgató nyitja meg.

Haydn: Az évszakok

Ma este 19. 30-kor Haydn Az évszakok című oratóriumát adja elő a Szegedi Szimfonikus Zenekar és a Vaszy Viktor Kórus a Szegedi Nemzeti Színházban. Közreműködik: Iván Ildikó, Wendler Attila, Szüle Tamás. Vezényel: Cser Miklós.

A Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola kórus a szegediek olaszországi fellépéseit viszonozta – ugyanolyan sikerrel. Képünk az Szegeden és Makón vendégszerepelt a bolognai egyetem száztagú énekkara, David Musicum Almae Matris Coro E Orchestra Winton karmester vezetésével. A bolognai

Univerzitá Di Bologna” pénteki hangversenyén.

„Nem azért ír az ember, hogy díjakat kapjon”

Beszélgetés Ágh István Kossuth-díjas költővel

– Egy-két éve az irodalmi lapok szerkesztői igen nagy erőfeszítéseket tettek a honi próza, leginkább a kisepika érdekében. Talán nem is sikertelenül. Ám a vers mintha tovább vesztett volna a presztízséből. Hogyan látja a vers, egyáltalán a költészet helyzetét ma, Magyarországon?

– A hatvanas évek tájkán virágkora volt a versnek. Az akkori író-olvasó találkozók, melyek jelentősége mára jócskán elhervadt, rendszeresek voltak, sokan látogatták őket, nagy közönség előtt folytak. Hogy nincs ilyesmi, őszintén szólva nem sajnálom, mert a vers olvasmányélménynek való, vagy versmondásra való, olyan kiváló művész tolmácsolásában, mint amilyen Latinovits volt. Egy szóval, szerintem meditációra való a vers, nem pedig pódiumos megnyilatkozásra.

Kétségtelenül van érdektelenség, ám ez nem csak a versnek szól. A széppróza is sínyni. Engem, mellesleg, sose foglalkoztatott, hogy a próza, vagy a vers az elsődleges. Történelmileg nagyobb a vers hagyománya, ez nyilvánvaló. Bár, ne hagyjunk ki nagy magyar prózaírókat se. Kivel kezdjem? Jókai-val? Vagy Kemény Zsigmonddal? A mi prózánk európai rangú és jobban átörököthet a nyelvi korlátokon, mint a vers, mert a magyar nyelv jellege szerint nehezen fordítható. Adyt például nem tudják lefordítani más nyelvekre. Pilinszky kivétel, neki volt sikere. Vagy Juhász Ferencnek. A Szarvassá változott fiú című versre Auden azt mondta, hogy a világ legnagyobb versei közé tartozik.

– Nem olyan régen a 2000 című irodalmi lap közölte egy

Ágh István pénteken Schéner Mihály festőművész kiállításának megnyitására érkezett Szegedre. A Kossuth-díjas költőt ekkor kérdeztük, a magyar vers mai helyzetéről, Nagy László mai megítéléséről, és természetesen a nemrég kapott Kossuth-díjról.

Nagy Lászlóval foglalkozó pamfletet, Kálmán C. György tollából. Az írás igen nagy visszhangot váltott ki, mivel erőteljesen támadta Nagy László költészetének fontosságát, jelentőségét. Ön szerint milyen lehetőségei vannak a Nagy László-i költészetnek? Csak mert, mintha a középgenerációtól elvesztené az utánpótlását.

– Egy nagy költőnek nem kell utánpótlás. Petőfinek se volt komoly utórezgése. Aranyak egyszerre volt is, meg nem is, de például Adynak, aki meghaladónak tekintette Arany költészt, ugyancsak nem volt mérvadó utánpótlása. József Attila költészete is inkább a lelkekben folytatódott tovább. Minden generáció szabadulni akar az elődöktől.

Mármost a pamflet? Igen nagy hülyeségeket írt az a fiú. Azt, hogy a négysoros, keresztírmes strófa menthetetlenül a sztálinizmushoz vezet. Ezek kisstíflú piszkálódások, és én azt mondtam Bojtárnak Endrének (a 2000 szerkesztője), hogy kisvadra nem szokás vadászni, mindig a kapitális bikákat próbálják lelőni. Mármost várom, hogy Pilinszky következzen. Habár igazából ezeket az ügyeket én nem veszem komolyan.

– Ön nemrég Kossuth-díjat kapott.

– Nem azért ír az ember, hogy díjakat kapjon. Attól én jobb költő nem leszek. Hányan nem kaptak díjakat, mégis nagy művészek, írók, költők voltak? Gondoljunk csak a néhány évvel

ezelőtti posztumusz Kossuth-díjakra. Sinka, Jékely, Kodolányi, Huszárik, Latinovits, Kondor kapott akkoriban – utólag. Csupa meghasonlott, elrongyolt idegzetű ember. Az idegeiket megette a kor. Nem fogom én kizárólagosan a rendszerre a korai halálukat, de kapcsolat mindenképpen van. Ők a nagy elismerést nem érték meg. De azért mindenki tudta, díjak nélkül is, mekkora művészek voltak.

– Miféle elismerések fontosak akkor Ágh Istvánnak?

– Nem szívesen sorolok neveket... Jékely, Zelk, Pilinszky, Juhász Ferenc, vagy éppen a bátyám elismerése mindenképpen sokat jelentett. De hogy a díjjal kapcsolatban minek örültem a legjobban? Hogy az írószövetség választmánya megszavazott és fölterjesztett. Amikor ez megtörtént, már az se lett volna baj, ha nem kapom meg a Kossuth-díjat. Ennyi elég volt.

– Min dolgozik most?

– Megírtam a regényt, s egyelőre mindenféle apróságokat. Szabadúszó vagyok, meg kell élni. Szígligeten írtam vagy nyolcvan sornyi verset a napokban, s elkészültem egy tanulmánnyal is, amely Tóth Bálint költészetéről szól. A miskolci Holnapnak írok Kormos költészetéről...Szemelgetek, kicsiket, fontosakat.

– Egyébként milyen a közérzete?

– Engem nem zavar ez a sok katymaz. Régen se nagyon zavart, mindig tudtam, mit akarok csinálni. Különben bízik a dolgokban. Ezt a néhány évet kibírjuk, aztán biztos jobb lesz.

DARVASI LÁSZLÓ

A Tű antológiája Sok szerző, semmiért

Ha jól számolom, négy év – 1990-1992 – termését, irodalmi kísérleteit gyűjtötte egybe a Tű című főszerkesztői lap antológiája, mely a napokban jelent meg éppen 350 példányban. S akkor ez adatszerű kötelezettség után kritikát illelne írni – csak hogy szabályosat nem lehet. Egy antológia megszólítása önmagában is nehéz ügy, most azonban még nehezebbé teszi az a sajnálatos tény, melyet elsőül kell gyorsan és határozottan leszögezni, hogy tudniillik sok a szerző, ámde kevés a mű. Mindazonáltal, természetesen, antológiákra szükség van, s leginkább ily korban, mert kell a megjelenés, mert az ember azért ír, hogy lássék, és másképp lássék, mint az istenadta nép, ott az élet másik, köznap

oldalán. Csak hogy ez antológia szerzői – kellett volna egy cím, például! – többnyire nem olyanféle problémákkal küszködnek, mint a pályakezdő szerzők általában, hanem olyannal, mint a...mondanám bántás nélkül.. a jövőtehetetlenség tehetőségtelenek. Szóval, itt a többségről az fog kiderülni, hogy majd abbahagyja a versírást, és ez bölcs döntés lesz. Ez a sorsa a harmincegynehány szerzős antológiának, hol nagyobb a demonstrációs szándék, mint a szép mondat művelésének értéke. És ez nem is lenne baj, mert

természetes. Csak hogy, most mintha Szegeden nem lenne fiatal, ráadás képpen igazán tehetséges költő, író, hogy recezens csaknem hiába keressél olyan neveket, melyekből bizton éreznéd, van jövője, író lesz, már biztosan az, s ha itt-ott borul is még a szerkezet, s olykor nagyolt a megmunkálás, már látszik az, amit egész egyszerűen úgy hívnak: tehetség.

Legyünk konkrétabbak. Az antológia szerzői és művei két csoportba oszthatók. Megszólításra érdemesekre, illetve nem érdemesekre. Előbbi a kevesek, utóbbi a sokak társa-

sága. Említtessék meg tehát Hecker András kisprózája, a Feuerbachstraße. Ez egy jó írás, kemény hangvétel, mértéktartás, fegyelmelzetség jellemzi. Tetszett Domonkos Johanna Jurta (apokrif) című lírai prózája, vagy prózai lírája, valamint Konkoly Edit Szerelme. Egyébiránt, mintha a hölgy szerzőkben több lenne a mértéktartás, habár az egyik legkedvesebb képzavart hölgy követte el: „Bomló elméjéből / kicsurgó gondolatai / közé nedvedesik a / csönd.” A versanyag igen gyenge. Plugor Magor versei és Márkus Krisztina Nyár című opusza érdemel említést.

Lesz jobb? Legyen!

DAL

Pokolgép Szegeden

Újult erővel

Új erővel ketyeg a Pokolgép. A népszerű heavy metal csapat tavaszi lemezbemutató koncertturnéja indult, Szegeden április 29-én, szerda este 7 órakor lépnek fel a MÁV Művelődési Házban.

A Pokolgép tavalyelőtt nagyot robbant, mikor is Kalapács József és Nagyfi László száguldó repeszként távozott a csapatból. Az újonnan érkezett gitáros Kun Péter még meg sem melegeedett a csapatban, amikor Pataky Attila elhívta az Eddába. E sok csapás sem törte meg Kukovecz Gábor zenekarvezetőt, talált egy óriási torkot, Rudán Joe személyében, aki kiváló adottságokkal rendelkező rockénekes. Az új gitáros pedig Jung Norbert lett, aki a Mister X-ből szegődött el „gépésznek”.

Hosszú szünet után tavaly jelent meg az új felállás első lemeze a Quint kiadásában, a címe stílusosan: Adj új erőt! A zenekartól szokatlan, vajszínű, üres – sehol egy rockszörny – borító is jelzi, hogy tiszta lappal indul a csapat. Természetesen, a tiszta lap nem jelentett felejtést a zenében, ott folytatták, ahol abbahagyták, csak még keményebb lett a hangzás. Nyugodtan állíthatjuk, hogy az eddigi legjobb Gép lemez került ősszel a boltok polcára.

T. V.